

FEKETE LAJOS

AZON AZ ÚTON

Szirmai Károlyra emlékezve

Az ember úgy viseli
az öregséget,
mint a szégyent:
röstelli, hogy annyi
üggyel-bajjal
cipell elrongyolt
életét
a mások számára
még értelmes világban.
Mert mire jó
kulcsolt kezekkel,
nyájas lámpafényben
előlni gyötrelmes
éjj órát
ily közeli szomszédságában
a nem tudni mikor
érkező
tisztos halálnak.

*

Ó, az sem vigasz már,
hogy mennek előttem,
s majd jönnek utánam
azon az úton,
ahova magam is
érkezem.

HOGY MINDENKI HÁZÁRA LELJEN

Már küldi a Táj jelzéseit,
oly szívhez szólón, hogy felderít
az ifjonti vágy, mely valaha
még elhitette: hajlék, haza,
égbolt, oltalom, menedék
lesz számomra ez a vidék.

*S mi lett, Teremtőm, jaj, mi lett?!
— a megtért vándort kérditek: —
a néptől idegen gyűlölet
feltépte mind a gyökeret,
amit a szív e tájba mélyen
eresztett, hogy köztetek éljen.*

*S most itt áll őszén és roskatag,
a nyelvén tétova szavak
keresik egymást, — mit is szóljon?
Minden népet az Isten óvjon
fegyvert fogni más népek ellen,
hogy mindenki hazára leljen.*

NYÖGDELŐ

*Tüdőd zörög,
szemed romlik,
bőröd petyhüdt:
hát öregszel!
(Mit kéne még
felsorolni
benned mi rossz,
s tőle szenvedsz.)
Hol üldögélsz,
hol meg fekszel,
ezt fájlalod,
azt fájlalod.
Napon lenni
vagy a hűsben,
azt se tudod,
hogy volna jobb.*

*(Ej, azt hiszed,
arra való
ez a fehér
ívpapíros,
hogy az ilyen
vén nyavalygó
itt mondja el
neki, mi rossz?)
Jól van, elég!
tudom, tudom:
csigolyád is
mind csikorog —
s tehetetlen
úgy dülöngélsz,
mint e versben
itt a sorok . . .*